

מסורת הש"ס

[illegible]

לעזי רש"י

טייל"א. קרוס בעין
שמעמסם את הראיה.

מוסף רש"י

אמר מאן דהוא. אלס
אחד מאן דהוי (פ"ט כב.)
אחד מן הפלמ"דים ולא הו
ועדן אלף שפדו הגמרא
מי הוה (פ"ח יג.) באשמי
רברבי. מנלם
וחוקים, ויש לאמריס
כאלנות גדולים, כמו וטע
אשל (פ"ז יג.) ואחר כך
הראה את מומי. לאחר
שמיטה יתנאל קבוע
(בבב"ר כח.)

אין צדין פרק שלישי ביצה

גמר לכו בשוליהו. אשחרו ולא אמרין שעה חמה היו מוקאין וידמו: **ולטעמין**. דמשיח לכו לרחיקתן מורת מוקא ויפלת מינה דאין מוקא לאתי שבת: **תקשי לך**. מהשתא דלא מוכל לתרץ היאך לא אובליט שנה קדורות בלילי שבתות דעל כרחק המוקא לנין השמשות מוקא לכולי יומא והרי בין השמשות כל הקדורות מסולקות מרחמות מן הכירה ואכלין מגייהו: **למאורחא**: אלמא מדיד דגמרי בידי ארס לא קא מבעיא לן. דקיון דדברא לתקנו בו ביום לא מקאלי ליה מדעמיה מפני דחיתו הלכך פולין ועדשים אינם רחיים לכאן ומהאי טעמא גמי שרין קדורות של בין השמשות: **קא מבעיא לן גמרו בידי שמים**.

ע"י חמה דכיון שאין בידו לתקנו מסק
דעמיה מניה: כוס ליה הווא כוכר.
והו' לו בנתיב הכניס סמכין על
שלתו ואכלין כבורות: רבי יוחנן
ור' שמעון הלכה כרבי יודוס. הכי
ליינן ליה בעירובין דף מ"ה: אמר
רבי יודוס. ר' זריקא לר' אבהו ואם מה
בדין. דשקת לרבי יהודה ונפית
למעבד כר' שמעון ממי שמעת דהלכה
כר' שמעון ביו: אמר מאן דהוא.
אמר מן התלמידים מי שהו' ר'אן ידע
שמו: אזוי ואסך. יהי ר'אן אשכח
לגלות לארץ וישלח לתקום שרי
יורא שם דהוא מרה דשמעתא דאמרי
משיה הלכה כר' שמעון ואמרה
לשמעתא מסומיה: אנא מסכסכא
אמרי. כן אמרה דמסכסכא כרבי
שמעון אבל לא שמעיה שהוקצנה
הלכה למעשה כמותו: בלשון חכמים.
דקמי (עליו) אחא ואימי מתניתא
בדיה בין שגולד בין מוס מעיי' בין
שגולד בין מוס ב"ע' אמר אמרם
כו' ור' שמעון הו' דקאמר הכי וקרי
ליה חכמים: בלשון כרבי. בחגלים
דגולים וגסים שקשין ליתקן כלומר
חכמים גדולים אמרה אין וחינן
לבעל דבריהם: ר' שמעון בן נסיא
ופביריו. אותן שאמר עליהן הכי
אמרו אין וחינן מומין ב"ע: אמרו
הלכה כר' מאיר. בכבורות. השם
שמעון שמעדין קהל קרישא על ר

שמעון בן מנסיא שאומר עוד דבר זה. ומפרש רב יוסף אמרו חתמי
ומבירו אמרו הלכך כר' מאיר ועבדין כותביה: והא אינינו קדימי ו
קשישי מר' שמעון בן מנסיא טובא דהא ר' שמעון בן מנסיא בימי רבי
מדות שמע חכמים תלמידים כון נתקיימו בדבי וצבנו עליה: ומר' אפי
ר' מנסיא דקתי ר' שמעון ומבירו אמרו הלכך כר' מאיר ואלה. אלה.
מומין בשעת ר' מאיר אמרו. וכן אפשר שהוקיעו נתנו דעתם על ד
השועת את הכבוד. קודם שהמירו הכס והח"כ הראה את מומו לת
לחשבוהו רבן וכל עמלה את המרת כבוד תלייה בה שאף שחיתו
שחיתו: וממהם למדו ר' שמעון בן מנסיא ושמעון ואמרו כי
ואפי' שהטערה בנבדק ביט' והיטו תלם כלשלי דרביי וצבנו עליה קהל
מאיר כדא שיעתא וי"ל ר' יהודה יסוד ואין דבריו של אחד במקום
מומין לאחר שחיתו פליגי ומשום טעמה דהשיבוטא אמרה ר"מ לתלמי
יתר מפי מומחה אפילו ר"מ מודה לרואין: בדוקין. טיילא כמו הלש
יהודה מודה לאמור מפי שמענה לאמר והי' יוש דוק שגילה נטע
במדה. כגון נקלטה אפיו נכבדה ידו ללא נשמה בשביל שחיתה: אם
ירגיל עוד מדלא קתי ר"מ אוסר דהיי' משמע דאסורו תלי בגופו שאין
של דבר פמני שהקיל לשמרו ותלה ר"מ הדבר ברששו של כסן זה שהקיל בו
שמו ורדינה כדלמרינן בעירובין (דף מט.) שנקר' מאנשי ורדינה ואנשי

גמגר בשוליהו חזו להו אמר ליה אבי
ולמעמך תקשי לך קדרות דעלמא דהא סתם
קדרות דעלמא בין השמשות רותחות הן
ולאורתא אכלין מנייהו אלא גמרו ביד' אדם
אלא קא מבטיל' לך כי אמי מבעיא לך גמרו
בידי שמים' יתודה נשיאה הוה ליה ההוא
בבוכרא שדריה לקמיה דר' אמי סבר דלא
למחזייה א"ל רבי זריקא ואיתימא רבי ירמיה
(ג) 'יתודה ור' שמעון הלכה כר' יתודה הדר
שדריה לקמיה דרבי יצחק נפחא סבר דלא
למחזייה א"ל ר' ירמיה ואיתימא ר' זריקא ר'
'יתודה ור' שמעון הלכה כר' יתודה' א"ל רבי
אבא מאי טעמא לא שבקתינהו לרבנן

למעבד עובדא כר' שמעון א"ל ואת מה ביד
 ר' כר' שמעון אמר כ'מאן דהוא ^אאוכי ואסך לה
 דמרה כי סלק להתם אשכחיה לר' זורא א"ל
 א"ל לא אנא מסתברא אמרי מדקתי במתנת
 מומו ניכר מעבוד יום אין זה מן המוכר וקק
 ש"מ מסתברא כוותיה מאי הוי עלה אמר
 ר' רבירב דאמר רבי שמעון כן פוי א"ל הוועש
 רבי משום קהלא קדישא דבירושלים ר' שמי
 מאיר אמרו והא אינהו קשישי מניה טובא
 דתנן השוחט את הבכור ואחר כך הראה
 מאיר אומר הוואיל ונשחט שלא על פי מומת
 ראיית בכור לאו כראיית טרפה ראיית בכ
 שחיטה ומינה ראיית טרפה אפילו ב"ט ראיית
 השחם בראוי מומין פלגי בקנסא פלגי דאמר
 יוחנן "ברוקן שבעין כולי עלמא לא פלגי ד
 במומין שבגוף רבי מאיר סבר גזרין מומין
 יהודה סבר לא גזרין אמר רב נחמן בר יצד
 מאיר אומר הוואיל ונשחט שלא על פי מומת
 דקא קנים שמע מינה אמי ורדינאה חוי ב
 טבא לא הוה חוי אתו ואמרו ליה לרבי א
 דלא חוי איני והא רבי אמי גופיה חוי רבי

מִצֵּרֶם דָּר יִסָּף אֲמָרוּ בְּנֵהמִיָּה וְכִי אֲפָסֶר שְׁקֵלָה קִדְשָׁה וְיִמְחִייוּ: וְהֵא אֵינֶכּוּ קִדְמִי וְקִשְׁיִי מִיָּנִי עֹבֵד: קֵלָה קִדְשָׁה שְׁמֵעוּן בֶּן מִנְקִיָּה בָּיִת רַבִּי וְנִינוּ הִיָּה דִמְכֵן בְּזִנּוּת וְכִפּוּי וְדִבְרֵי וְזִבְדִּי וְלִעִיל נִמִּי אֲפִלּוּ בְּהִדּוּיָה וְהִכִּי אֲמָרוּ הֵא הֵא הֵלֶכֶת כִּי מֵאִיר: אֵלָּה, הֵא אֲמָרוּ קֵלָה קִדְשָׁה ר' שִׁמְעוֹן שְׁהִקְרִיב נִתְנוּ דַעַתָּה עַל דִּבְרֵי הַמְּחֻסִּים אֲמָרוּ דִּבְרֵי פִלּוֹת וְאֲחִ"כ הֵרָאָה אֶת מוֹמוֹ לַחֲסֵ: אֵלמָא קִסְבֵּר ר' מֵאִיר דִּבְרֵי תַלְמִידָה דֵּה שִׁפְץ שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה שִׁפְצוּ וְאִתּוּ דִּבְרֵי בֶּן מִנְקִיָּה וְחִבְרִי וְאֲמָרוּ יוֹן דְּחִשְׁבֵּי כֹלִי הֵא הִיָּה אֵלֵּי הֵא לֵאשִׁי דִּבְרֵי שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה דִּבְרֵי דִּבְרֵי שְׁמֵעוּן קִדְשָׁה וְאִין דִּבְרֵי שֶׁל אֶחָד בְּמִקּוֹם שֵׁנִי: אֲמָר לִיָּה אִבִּי, לִבְרִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה אֲמָרָה ר"מ לַתְלִמִּיָּה וְהֵא קִנְסָה קִנְסֵי דִּמְפַרְשָׁה וְכִי דִּקְוִין, יִמְלִיָּה כִּמְה הֵנֻטָה דִּקְוִין שְׁמִי (וְשִׁמִּי מ) אֶת מִתְּמִיָּה וְשִׁי דִּקְוִי שְׁחִטְמוּ מוֹם קִדְשָׁה שִׁפְצוּ לִיָּה שְׁמֵעוּן בְּזִבְדִּי הֵרָאָה לַחֲסֵ: דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר, דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר דִּקְוִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה דִּבְרֵי תַלְמִידָה דֵּה שִׁפְץ שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה שִׁפְצוּ וְאִתּוּ דִּבְרֵי בֶּן מִנְקִיָּה וְחִבְרִי וְאֲמָרוּ יוֹן דְּחִשְׁבִּי כֹלִי הֵא הִיָּה אֵלֵּי הֵא לֵאשִׁי דִּבְרֵי שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה דִּבְרֵי דִּבְרֵי שְׁמֵעוּן קִדְשָׁה וְאִין דִּבְרֵי שֶׁל אֶחָד בְּמִקּוֹם שֵׁנִי: אֲמָר לִיָּה אִבִּי, לִבְרִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה אֲמָרָה ר"מ לַתְלִמִּיָּה וְהֵא קִנְסָה קִנְסֵי דִּמְפַרְשָׁה וְכִי דִּקְוִין, יִמְלִיָּה כִּמְה הֵנֻטָה דִּקְוִין שְׁמִי (וְשִׁמִּי מ) אֶת מִתְּמִיָּה וְשִׁי דִּקְוִי שְׁחִטְמוּ מוֹם קִדְשָׁה שִׁפְצוּ לִיָּה שְׁמֵעוּן בְּזִבְדִּי הֵרָאָה לַחֲסֵ: דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר, דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר דִּקְוִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה דִּבְרֵי תַלְמִידָה דֵּה שִׁפְץ שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה שִׁפְצוּ וְאִתּוּ דִּבְרֵי בֶּן מִנְקִיָּה וְחִבְרִי וְאֲמָרוּ יוֹן דְּחִשְׁבִּי כֹלִי הֵא הִיָּה אֵלֵּי הֵא לֵאשִׁי דִּבְרֵי שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה דִּבְרֵי דִּבְרֵי שְׁמֵעוּן קִדְשָׁה וְאִין דִּבְרֵי שֶׁל אֶחָד בְּמִקּוֹם שֵׁנִי: אֲמָר לִיָּה אִבִּי, לִבְרִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה אֲמָרָה ר"מ לַתְלִמִּיָּה וְהֵא קִנְסָה קִנְסֵי דִּמְפַרְשָׁה וְכִי דִּקְוִין, יִמְלִיָּה כִּמְה הֵנֻטָה דִּקְוִין שְׁמִי (וְשִׁמִּי מ) אֶת מִתְּמִיָּה וְשִׁי דִּקְוִי שְׁחִטְמוּ מוֹם קִדְשָׁה שִׁפְצוּ לִיָּה שְׁמֵעוּן בְּזִבְדִּי הֵרָאָה לַחֲסֵ: דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר, דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר דִּקְוִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה דִּבְרֵי תַלְמִידָה דֵּה שִׁפְץ שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה שִׁפְצוּ וְאִתּוּ דִּבְרֵי בֶּן מִנְקִיָּה וְחִבְרִי וְאֲמָרוּ יוֹן דְּחִשְׁבִּי כֹלִי הֵא הִיָּה אֵלֵּי הֵא לֵאשִׁי דִּבְרֵי שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה דִּבְרֵי דִּבְרֵי שְׁמֵעוּן קִדְשָׁה וְאִין דִּבְרֵי שֶׁל אֶחָד בְּמִקּוֹם שֵׁנִי: אֲמָר לִיָּה אִבִּי, לִבְרִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה אֲמָרָה ר"מ לַתְלִמִּיָּה וְהֵא קִנְסָה קִנְסֵי דִּמְפַרְשָׁה וְכִי דִּקְוִין, יִמְלִיָּה כִּמְה הֵנֻטָה דִּקְוִין שְׁמִי (וְשִׁמִּי מ) אֶת מִתְּמִיָּה וְשִׁי דִּקְוִי שְׁחִטְמוּ מוֹם קִדְשָׁה שִׁפְצוּ לִיָּה שְׁמֵעוּן בְּזִבְדִּי הֵרָאָה לַחֲסֵ: דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר, דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר דִּקְוִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה דִּבְרֵי תַלְמִידָה דֵּה שִׁפְץ שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה שִׁפְצוּ וְאִתּוּ דִּבְרֵי בֶּן מִנְקִיָּה וְחִבְרִי וְאֲמָרוּ יוֹן דְּחִשְׁבִּי כֹלִי הֵא הִיָּה אֵלֵּי הֵא לֵאשִׁי דִּבְרֵי שְׁחִטְמוּ אִסְקוּרָה קִדְשָׁה דִּבְרֵי דִּבְרֵי שְׁמֵעוּן קִדְשָׁה וְאִין דִּבְרֵי שֶׁל אֶחָד בְּמִקּוֹם שֵׁנִי: אֲמָר לִיָּה אִבִּי, לִבְרִי דְחִשְׁבִּיתוּמָה אֲמָרָה ר"מ לַתְלִמִּיָּה וְהֵא קִנְסָה קִנְסֵי דִּמְפַרְשָׁה וְכִי דִּקְוִין, יִמְלִיָּה כִּמְה הֵנֻטָה דִּקְוִין שְׁמִי (וְשִׁמִּי מ) אֶת מִתְּמִיָּה וְשִׁי דִּקְוִי שְׁחִטְמוּ מוֹם קִדְשָׁה שִׁפְצוּ לִיָּה שְׁמֵעוּן בְּזִבְדִּי הֵרָאָה לַחֲסֵ: דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר, דִּבְכּוֹרֹת מוֹסֵר דִּקְוִי דְ

כז.

אלא גמרו בדי אדם א"א מבעיא לן וכו'. וא"כ אמאי אין מוכיח מההיא דכופין את הכל לפני האפסרוין כדי שעלו ויכדו ויקלאר (שם ג.נ.) מותר לטעולס פ"י ע"ז שירדו מותר לטעול הכל אע"פ שהיה אסור כשעלו האפסרויס עליו כנאי היום אלמא אין מוקף לתני שבת כוונ' דא"כ שבת כוונ' דא"כ שבת דהו' כמו גמרו בדי אדם שצידו להפריסם מעליו דהא שרינן קדרות אע"ג דבין השמשות ורחמיהו ק"ו ועוד יש לומר דהא מיידי לענין טעולס דפשיטא ליה דאין מוקף לתני שבת והכא קא בעי לענין אכילה:

אלה ר' מאיר קנטא קא קניש.
 ופסקו דרבו יתכן דהלכה
 כרבי יהודה דקבעי התם בצבורות
 (דף כח: וסע) סתמא דש"ס חלביה
 דר' יהודה וסע"ג דר' מאיר ור' יהודה
 ה'הלכה כרבי מאיר בגזירותיו היינו
 ודאי בגזירותיו אבל לא בקנסותיהו:
 ועל

עון א"ל ואת מה בידך א"ל הכי אמר ו' וירא הלכה
דהוא ^לאזכי ואסק להתם ואגמרה לשמעתא מפומיה
אשכחה לר' וירא א"ל אמר מר הלכה כרבי שמעון
אמרי מודקתני כמתניתין ר' שמעון אומר כל שאין
אין זה מן המוכן וקתני לה בברייתא בלשון כסכים
מאי הוי עלה אמר רב יוסף ת"ר ^לדתליא ^לכאשלי
כן פוי א"ר יהושע בן לוי א"ר יוסי בן שאול אמר
אן דבירושלים ר' שמעון וחבריו אמרו הלכה כרבי
קשישי מניה טובא אלא בשיטת ר' מאיר אמרוה
גור ואחר כך הראה את מומו ר' יהודה מתיר ורבי
חמט שלא על פי מומחה אסור אלמא קסבר ר' מאיר
יית טרפה ראיית כבוד מחיים ראיית טרפה לאחר
פה אפילו ב"ט ראיית כבוד מערב י"ט א"ל אביי אטו
פה בקנסא פלגי דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי
לי עלמא לא פלגי דאסור משום דמשתתין ב' פלגי
יר סבר גזרינן מומין שבגוף אטו מומין שבטעין ור'
אמר רב נחמן בר יצחק מתניתין נמי דיקא דקתני ר'
חמט שלא על פי מומחה אסור שמע מינה קנסא הוא
אמי ורדינאה חזי בוכרא רבי נשיאה הוה ביומא
ו ואמרו ליה לרבי אמי אמר להו שפיר קא עביד
אמי גופיה חזי רבי אמי כי חזי מאתמול הוה חזי
ובי"ט

ישי אפר שקהל קדישא אומרים דבר זה על ר' שמעון בן מנסיא
ישי מינים טובא. קהל קדישא דלמחר רבי לא שמעא משמייהו
דיוו היה דתתן בבלות [פ"ו ה"ט] אמר ר' שמעון בן מנסיא אלן שבע
ג בדידי והיו אמרו ההוא קהל קדישא הלכה משמיו דר' שמעון
אמר קהל קדישא ר' שמעון בן מנסיא וזכריו שמואל און רובין
במורס ואמרו דרבי ר' פלוני נטין (אחר דברי ר' פלוני סהיה לפני):
אמא קסבר ר' מאיר ראייס כבוד. אינה קלה כראיית טרפה
וקור קודם שיראו ואינו דומה לראיית טרפה שהחירו לנבדק אחר
החשיבא כולי האי הוה ליה כמתתן (שולדן דין ויאסור לראותו ב"ט
קדישא דרבי ר' שמעון כ"מ אלא קמו ליה ר' שמעון בן יוסי ור'
שנים: אמר ליה אבי. לגב יוסף: אעו. ההיא דר"מ דכבוד ברוחין
והא קנסא קנים כדמפרש ואילן ואילו אדם אחר שחטו וכסבור שהוא
דקוד שנים (שבעה) אם מוס זה דקוד שבעין: כולי עלמא. אפילו ר'
שחטו מוס קנים שאלו למה שחטו: אינה נראה עובר: במוחין
דבטרות נמי דיקא דמסור ליה קנסא ליה וקנסא קנים כדי
אינו לאחר שחטו כלום אלא הוולן ועבר ושחטו שמע מינה וזה טעמו
מי ודינא. ואם היה ועל שם ורדים היה נקרא. ולי נראה מחזיק מקום
לקנים וארי עין במוחין היו: מאסמול הוה חזי. אם קנה אדם שחט:

עין משפט
נר מצוה

כז א מ"י ס"ג
מהלכות נטירות
הלכה ד סמג עשין ר"א
טו"ש"ע י"ד ס"י שי סע"ף
:ח

רבינו חננאל

[illegible]